

V. Crivăț

Biblioteca Centrală
 Peștera
 Hunedoara-Deva

Desen de V. Crivăț

— Să știți că nu-mi stă de loc rău!...

urzica

ANUL IX * Nr. 13 (104) * 31 IULIE 1957 * 16 PAGINI * 75 BANI

RODICA TOTH

Acuarelă

Soarele, pe cer, tăcut,
Sprijinindu-se într-o rază,
Stă și ascultă: raportează
Cîmpul grao ca un recrut:

„Griului - în lung și în lat -
Dacă-i dai căldură pînă
De-astăzi într-o săptămînă
Primit-om fi la recoltat!”

Soarele zîmbește. Cad
Raze blonde pe „recrut”:
Epoletii lui de lut
Mai primesc încă un... grad.

(Griul, cînd va curge val,
- Și exemplu o să fie -
Unii spun cu bucurie
C-o s-ajungă... general).

UNICA ACTIVITATE A UNOR CĂMINE CULTURALE

SADI RUDEANU

Remușcare

- Ia să vină Mandache la mine!

Cînd Eftimie Luncan rostea cuvintele acestea fatale, inimile celor doisprezece funcționari pe care îi avea în subordine începeau să bată speriate și îngrijorate pentru soarta celui care fusese chemat în biroul șefului.

Eftimie Luncan era șeful unei unități situată în afara Capitalei, la cîtiva kilometri buni de pîrtare de întreprinderea centrală. Rar venea pe acolo cineva din conducere, ceea ce îl făcea pe Luncan să spună, la diverse ocazii, celor doisprezece salariați din serviciul său: „Eu, tovarăși, sînt tatăl vostru! Direcția e departe! Care va să zică, aveți de-a face cu mine!” Și cînd rostea fraza teribilă:

„Ia să vină cutare la mine” cel chemat știa că nu se poate aștepta la nimic bun. Era clar că Eftimie Luncan, șeful, vroia să-l critice. Dar critica, așa cum o înțelegea Eftimie, era cu totul altceva decît ceea ce se înțelege în general prin noțiunea de critică. La el, critica începea printr-un pumn, lansat de la o înălțime apreciabilă, în birou, ceea ce avea ca scop să-l pună pe „acuzat” în atmosferă. Apoi, Eftimie se ridica și, cu mințile la spate, făcea cîtiva pași prin cameră, oprindu-se din cînd în cînd în fața celui căzut în greșeală.

În sfîrșit, izbucnea furtuna, cu alte cuvinte, critica propriuzisă. Critica „propriuzisă” consta într-o avalanșă de observații, rostite în general pe acute,

și intercalate în fraza de bază: „Mă, să știi, eu sînt tatăl vostru! Care va să zică...” și urma în continuare dezvoltarea bagajului critic al lui Eftimie Luncan. O caracteristică a felului în care Luncan vedea critica era aceea că el socotea necesar să vorbească fără să i se răspundă. Orice încercare din partea împrișinatului de a aduce un argument, provoca o nouă explozie și mai puternică decît cele anterioare.

De data aceasta, cel chemat prin temuta invitație: „Ia să vină la mine”, era Mandache. Pentru a treia oară în două zile fusese chemat Mandache la șef, și, ca urmare, arăta tras la față și avea cearcăne la ochi.

Dar iată că, în ziua următoare, s-a produs un lucru neașteptat: Luncan a fost chemat la direcție. În prima clipă faptul i s-a părut normal. Apoi însă, după diverse supoziții, ajunsese la concluzia că vizita lui la direcție avea o singură cauză: Mandache. Și, în mașină, în drum spre centrală, pe Eftimie începură să-l apese remușcățile.

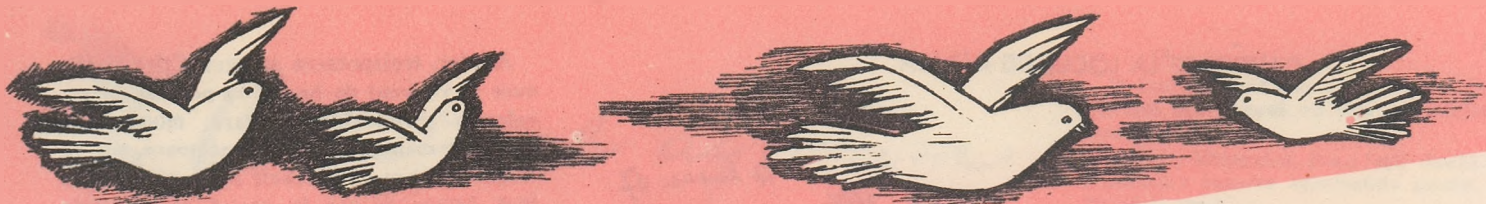
„Care va să zică, gîndea el, mă cheamă la direcție. A vorbit Mandache. A reclamat... Ei, Luncan, Luncan, ai cam sărit peste cal... Dacă ai ajuns să te reclame oamenii, e rău... Pe semne că nu te-ai purtat cum trebuie!”

Eftimie își aprinse o țigară și aruncă chibritul pe fereastra mașinii care gonia cu viteză pe șosea. Apoi, își adună din nou gândurile.

„Da... M-am purtat ca un ne-trebnic. Oamenii se tem de mine... Am făcut aici la unitate o feuda... Țip la ei... Nu admit critica de jos în sus... Îi ameninț!... O! Bine mi-au făcut că m-au reclamat... Și pe urmă Mandache asta! Numai lui, săracul, cite i-am făcut!... Să-i bați unul om cu pumnul în masă!... Nu, nu, trebuie neapărat să-i cer scuze!...”

Mașina intră în oraș. Eftimie Luncan privea în fața lui șinele lungi și strălucitoare ale tramvaiului.

„Nu-i asta drumul drept! Își spuse el. Am luat-o pe o cale greșită. Trebuie să-mi schimb

CONSTANTIN OTTESCU

Reportaj pe nevăzute

Nu am văzut vreodată cetatea tinereții,
Dar pentru că mă aflu la vîrsta dimineții,
Cînd sacul premii încă în spate nu e greu,
De Festival sînt sigur că pot vorbi și eu.
Nu voi descrie ploaia de artificii care
Incarcă cerul serii cu dîre de culoare,
Nici forfotul de oameni, în locurile unde
Își poartă valsul amplu plutitele lui unde;
Pot să strădău cu ochii deschiși ai minții mele
Kremlinul tot sub raza giganticei lui stele,
Involburări de steaguri plutind pe stadioane,
Tichii italiene, sombreros mexicane,
Și fesuri indiene, și conuri chinezești,
Pot să le văd pe toate de-aici, din București.
Vă pot vorbi pe urmă, în treacăt, de idile
Prea iute destrămate în douăzeci de zile.
Eventual eu însumi pot da și autograf
(Nu supără pe nimeni că-l dau prin telegraf;
Aștept doar amatorul ce oa oeni să-l ceară)...
Vă pot vorbi de tenul chinezilor de ceară
Că mie prieten unul de cînd cu Festivalul
De-aici... Vă pot, în fine, descrie carnavalul,
Voi mai descrie poate tot aurul din freză
Pe care îl conține o jună finlandeză,
Tot abanosul care, dansind o andaluză,
Îl răspîndește-n juruși ca pe o fină spuză,
Tot sirul lung de perle al dinților pe care
L-a dezvelit un negru cînd ride către soare,
Și toată melodia pe care o strecoară
Ucraineanu-n soldul subțire de chitară.

Iar cînd, (că timpul trece), plutind în vîitor,
S-or rispi drumești spre cuiburile lor,
Ei vor lua cu sine acasă o valută
Ce trece peste granți, ascunsă, dar știută,
Străbate-ntr-o scrisoare odată cu hîrtia,
N-o vămuieste nimeni... ea e prietenia.
E o valută scumpă, ce trece fără viză,
Și-i chiar mai mult ca asta: deoîne o depiză!

nelîrziat atitudinea față de subalterni! Și să termin odată pentru totdeauna cu fraza aceea „la să vină cutare la mine!” Știu bine că le dă fiori de spalmă! Auzi la mine ton și mod de a chema pe un tovarăș; „la să vină la mine!” Cum naiba am putut? Cum de-am vorbit în halul ăsta? M-am purtat cu ei ca un zbir! Și doar oamenii, săracii, lucrează, își văd de treabă...”

O lacrimă i se ivi în colțul ochilor. Eftimie o lăsă să se prelingă pe obraji. Era lacrima purificării, lacrima pe care Eftimie o plătea ca tribut pentru toate păcatele sale. Și tocmai cînd Eftimie era pe punctul de a lăcrima mai tare, mașina opri în fața direcției. Și Eftimie opri lacrima.

.....

În biroul lui era zăpușeală. Așezat pe un scaun, Eftimie Luncan își ținea obrazul aprins în bătaia răcoasă a ventilatorului așezat înaltea lui pe birou. Fusese la director. Într-adevăr, primise o săpuneală strașnică. Directorul avea reclamații în legătură cu comportarea lui. Eftimie recunoscuse totul. Așa era. Își luase angajamente.

N-o să se mai întîmple. Și-a dat seama.

Acum, așezat în biroul lui, încerca să-și organizeze metodele viitoare de conducere.

„Care va să zică, gîndea el, mai întîi o să termin cu tonul ăsta de eomandă; „la să vină la mine!” Așa... Pe urmă, adică nu, în primul rînd, să-l cer scuze lui Mandache. Da, că el m-a reclamat! Și bine m-a făcut! Pe urmă, să fac o ședință și să-l rog pe toți să-mi arate cu curaj lipsurile. Asta-i! Și, mai ales, Mandache să vorbească. El doar m-a reclamat.

Ei, dar și Mandache ăsta!...”

Eftimie privi pe fereastră și zîmbi îngăduitor. „Săracu' Mandache, își continuă el firul gîndurilor, s-a speriat și m-a reclamat. Și eu, doar țin nițel la el. E adevărat că l-am cam... mă rog... dar țin... țineam la el. Și la ceilalți. E adevărat că... dar în fond... Și doar fondul contează, nu forma! În formă, ți-pam la el, dar în fond... Și ei m-au reclamat... Și cînd mă gîndesc ce frecuş m-a trîntit directorul... Asta fiindcă oamenii mei, la care țin... mă, ce oameni!...”

Eftimie Luncan se așeză mai bine în scaun. Își aprinse o țigară. Degetele îi tremurau.

„Oameni fără inimă! Își continuă el gîndul. Tu îi lei sub aripa ta, tu ai grijă de el, tu ești pentru el mamă și tată, și el te reclamă! Și pe urmă Mandache ăsta! Parcă ce l-am făcut, că trebuia să dea fuga să mă reclame? Și ce dacă am ridicat puțin tonul la el? În fond nu sînt eu șeful lui? Care va să zică aș! Tu îi înveți cum să muncească, tu îi arăți greșelile, tu îi propui la primă, și Mandache te reclamă!

Pe fruntea lui Eftimie apărură o cută adîncă.

„Mare pramatie, Mandache ăsta! Om de nimic! Și obraznic! Nu-mi spune mie ce are de spus! Reclamă! Și nu reclamă la un adjuncț, sau la unul mai mic, acolo! Nu! La Director! Să mă sape! Să mă dărime, domnul Mandache! Să mă doboare! Bravo, Mandache! Care va să zică din ăștia-mi ești!”

Eftimie Luncan se ridică, se îndreptă cu pași apăsați spre ușă, o deschise și tună în biroul alăturat:

— la să vină Mandache la mine!

— Când vezi că se apropie șeful, trebuie să-mi spui „psst!”

Desen de A. Lucaci

Calculația

Toată tărășenia se trage de la șoareci. Șoarecii se trag de la brinză, iar brinză ... Dar ce importanță are de unde se trage brinză? Mai bine să povestesc ce am tras eu de pe urma șoarecilor. În general, când auzi de șoareci, întâi și-ntâi te gîndești la șoricioaică, adică la otravă. L-am întrebat pe contabil:

- Se poate cumpăra prin virament?

- Se poate - zice - dar, mai întâi, fă o calculație.

Calculația - o spun pentru neînțiați - este punctul de plecare al oricărei investiții. Nu poți cumpăra un ac și nu poți otrăvi un

șoarece, pînă nu ai mai întâi o calculație aprobată. Trebuie să-ți calculești în așa fel, încît să rezulte de acolo cu precizie costul per șoarece și per total, precum și cantitatea de șoricioaică necesară, în funcție de numărul șoarecilor existenți. Fac o socoteală rapidă: magazinerul a numărat cu ochii lui opt șoareci lîngă butoalele cu brinză, Ionescu a văzut la planșic care trei șoareci cit trei guzganii, Popescu a găsit și el în birou un șoarece cit un dihor, iar tovarășa Rosina, dactilografa, leșină de trei ori pe zi, pentru că sub covorul ei se ascunde un șoarece cit un vițel.

Așadar, treisprezece șoareci. Cifra fatală, care le va veni de hac, cifră pe baza căreia calculez șoricioaică necesară, momeala adecvată, manopera corespunzătoare, tot ce trebuie pentru ca șoarecii să se otrăvească fără bătăle de cap, la prețul estimativ de numai 32,08 lei per total.

Lucrarea a durat două zile încheiate, după care am putut prezenta contabilului calculația în formă definitivă.

- Acuma se poate aproba?

- Se poate - zice - dar mă întreb: de ce ai ales tocmai otrava?

- Pentru că de otravă mor șoarecii.

- Să moară sănătoși! Dar să moară în mod rentabil. De ce să risipești fondurile pe șoricioaică, în timp ce o cursă ar putea fi mai economicoasă?

- Atunci - zic - să punem o cursă.

- Cum să puși, tovarășe, fără să ai o calculație? De unde vrei dumneata să deduci economiile realizate, dacă nu din compararea celor două cifre?

Calculația pentru cursă a durat patru zile. Desigur, lucrurile s-ar simplifica dacă șoarecii ar intra în cursă în mod organizat, pe bandă rulantă. Dar șoarecii intră pe cale individuală, și de aici rezultă o serie de cheltuieli suplimentare: trebuie prevăzute mai multe curse, în fiecare cursă o momeală, apoi mai e necesar un personal cit de cit calificat, care să așeze momelile în curse, să așeze cursele la dispoziția șoarecilor și, în sfîrșit, să le facă acestora de petrecanle după ce au fost prinși. Suma s-a ridicat la vreo sută de lei.

- Nu-ți face grijă din pricina asta, m-a liniștit contabilul. Pentru șoareci m-am gândit la o inovație cu adevărat economică.

- Ce inovație?

- Pisica. Pisica prinde șoareci în mod avantajos și economic. Sint convins că pisica va realiza economii. Fă repede o calculație.

Am făcut repede calculația pentru una bucată pisică în perfectă stare de funcționare, care să prindă în medie o normă zilnică de patru șoareci. Intrucît șoarecii vor putea fi puși la dispoziția pisicii, pentru a fi serviți ca produs alimentar, întreținerea ei se va reduce la minimum, întreaga calculație nedeșășind 10,02 lei per total.

- Asta înseamnă 1000% economie față de varianta precedentă! a calculat repede contabilul. - Te felicit, tovarășe, pentru rezultatul stabilit. O să te evidențiez. Poate mă premiază și pe mine. În orice caz, suma economisită va intra în fondul nostru de economii!

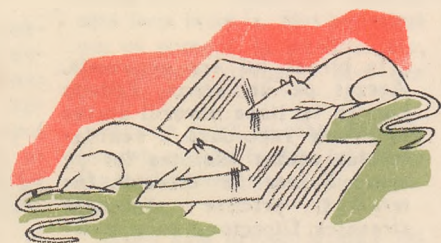
Și m-a aprobat calculația pe loc.

Dar, mai înainte ca suma economisită să intre în fondul de economii, s-a întîmplat ceva neașteptat: șoarecii au intrat în butoalele cu brinză, așa că totul a trebuit aruncat la gunoi.

VICTOR PIȚIGOI

P. S. Nu mai putem realiza nici o economie, pentru că nu mai avem nici o bază să procurăm pisica: azi-noapte, șoarecii, nemaigăsind brinză, au mîncat calculațiile, cu aprobare cu tot!

V. P.

Băiețușul agronom

de ȘTEFAN HORIA

Tinărul Năstase Carimb, în valoare de douăzeci și doi de ani, ochi verzi și pantalonii trei sferturi, își descoperise vocația într-o sublimă dimineață de toamnă, când, după ce cochetase, una după alta, cu admilerile la Politehnică, Medicină, Filologie etc. etc. aterizase forțat la Institutul de Agronomie, mai mult de hatru lui măică-sii, îngrijorată că „băiețușul” e pe punctul de a-și mai pierde un an.

- Dumitale îți place agricultura? îl întrebă odată un profesor de la Institut, puțin mirat de prezența junelui cu aspect monden la cursurile sale despre gnoștii de grajd și paraziții pomilor fructiferi.

- Da! - afirmase tinărul Carimb, cu convingere.

- Și ce-ți place mai mult în agricultură? reluase profesorul, de astă dată mai puțin mirat și mai mult intrigat.

- Porumbelul fiert cu multă sare deasupra! replicase studentul cu voloșe.

Nici o mirare, deci, că, după cîtiva ani de eforturi supraomenești, pasionatul nostru feși în fruntea promoției sale... ca să se plîngă comisiei că „pe nedrept a fost lăsat în coadă”. Într-o zi, însă, comisia îi respinse plîngerea și, odată cu aceasta, și cererea de reexaminare. Adică... de reexaminat, l se promise că va fi... dar la anu', după ce în prealabil va fi făcut cunoștință cu materia de absolvență.

La drept vorbind, tinărul Năstase Carimb ar fi preferat să facă cunoștință cu o altfel de materie: mai blondă... mai puțin vegetală... mai apropiată de bulevardele bucureștene decît de întinsele regiuni cerealiere. Măică-sa, însă, care începuse să viseze serios la un „băiețuș cu diplomă”, plînsese atîta pe umărul său, încît mai de silă, mai de milă, studentul renunțase timp de o lună la matineele dansante, pentru a-și pregăti examenele decisive.

Nici pînă azi nu se știe dacă succesul s-a datorat voînței tinărului, sau îngăduinței comisiei. Cert este că, într-o bună zi, o siluetă țîșni ca din pușcă pe poarta Institutului cu pricina și strigă celor cîtiva colegi care priveau cu nedumerire:

- Am diploma în buzunar, fraților! Hop și așa!

Era proaspătul agronom Năstase Carimb. Cîteva zile, Năstăsica fu eroul familiei. Măică-sa îi aduse la pat: cafea naturală, țigări aromate, programul competițiilor sportive, cutia de table și multe altele asemănătoare. Pe urmă, cînd, în sfîrșit, îl văzu ridicîndu-se din pat, îl întrebă cu grijă:

- Ei, băiețuș, acum ce faci?

- Mai întîi... o reclamație! spuse agronomul, căscînd.

- Ce reclamație?

- Păi, nu vezi și dumneata atîtdumneata asta a Sfatului Popular al Capitalei?

- Ce atîtdumneata, măică?

- Se cunoaște că n-ai habar de agricultură! se strîmbă el, dezgustat. Sfatul popular s-a apucat să acopere suprafețe întinse cu case de locuit. E inadmisibil. Ne la nouă, agronomilor, plînea de la gură. Suprafețele astea trebuie rezervate pentru grîu, porumb, orz, și așa mai departe. Păi, îți dai dumneata seama ce dezvoltare ar lua agricultura noastră, cu tramvaful pînă-n centru și „Frumoașele nopții” la doi pași?

Cred că observați: eroul nostru, diploma îi crease o personalitate.

Impresionată de forța argumentației, precum și de autoritatea diplomei odorului ei, pe care acesta nu omitea decît arareori să o menționeze, iubitoarea mamă așteptă efectul reclamației propuse. Ca urmare, casele continuă să se înalțe în București, iar cîmpurile să se întîndă... la țară.

Cu o altă ocazie, băiețușul se mai plînsese măică-sii:

- Ce spui de ei, mamă? Închipuie-ți că mi-au propus să plec în Bărăgan. Da' ce? Crezi că eu am tăcut? Păi pentru asta am ros băncile școlii atîta amar de vreme? Păi roștul unui inginer e să se aște într-un punct de conducere! Pentru că eu am un ideal! Eu... lupt! Întreg sistemul nostru agricol e defectuos! Privește bulevardele astea largi, asfaltate... Cît teren agricol irosit! Să băgăm plugul în bulevarde, așa e idealul meu, nu Bărăganul, unde oricum se ară și se seamănă! Privește Alimentarele din București cum luptă cu aprovizionarea, aducînd tocmai din provincie carnea, laptele, untul și ouăle necesare consumatorilor! Invlorați sistemul zootehnic, asta trebuie! Fiecare Alimentară cu cîreada ei! Fiecare salon cu găinarul său! Dar pentru atîngerea acestui scop măreț, trebuie - după cîte observ eu - să umbli... să cunoști oamenii... să semeni încredere în ei... să le arăți că nu ești un fiștecine în meserie... și abia pe urmă să culegi roadele, așa cum scrie la manualul bunului agronom! Ori vrei să lucrăm empiric?

- Nu știi cum o fi în Pîrnic, dar în București zic și eu că e mai bine! oftă femeia, și-l lăsă să facă cum o crede el de cuviință.

Și iată că veni ziua cînd tinărul Năstăsica Carimb sosi acasă cu fața strălucitoare de bucurie.

- Ce-i, Năstăsica, ți-au ieșit douăsprezece rezultate? întrebă admirabila mamă, cu sufletul la gură.

- Nu! strigă Năstăsica! N-a ieșit decît unul!

- Și cine cîștigă cu asta?

- Agricultura romînească! - Apoi, trăgînd o gură de aer în piept, Năstăsica se porni să explice, entuziasmat: - De unde crezi că vin? De la minister! Am ajuns pînă la director. Directorul e prieten cu babacu' lui Costică - știi, ăla care a făcut de trei ori anu' patru, nu ca mine numai de două ori - și pe Costică l-a aranjat referent la un sfat! Dar eu vreau în agronomie, f-am strigat directorului. Cunoșc problemele, știu să îndrum oamenii... Cînd m-o întrebă unul unde e secția viticultură, n-am să-l spun, ca bouf de Costică, că e la serviciul de cultură a vitelor. Și nici că apicultura e cultura de apă. Pentru mine agronomia rămîne știința culturii pămîntului și de aceea solicit un post în direcția ce cu onoare conduceți, ca îndiferent ce: referent, registrator, mă rog, orice! Dar la direcție! Ei, bine, crezi că prietenul lu' babacu' lu' Costică nu m-a înțeles? De azi încolo sint registrator general! Păi, numai un orb n-ar putea vedea că am avut dreptate: Bucureștii e un imens teren agricol. Un teren agricol de mare vîltor! Hai-nele mele negre sint gata? Păi, ce stai? Deseară avem reuniune tovarășească urmată de dans!

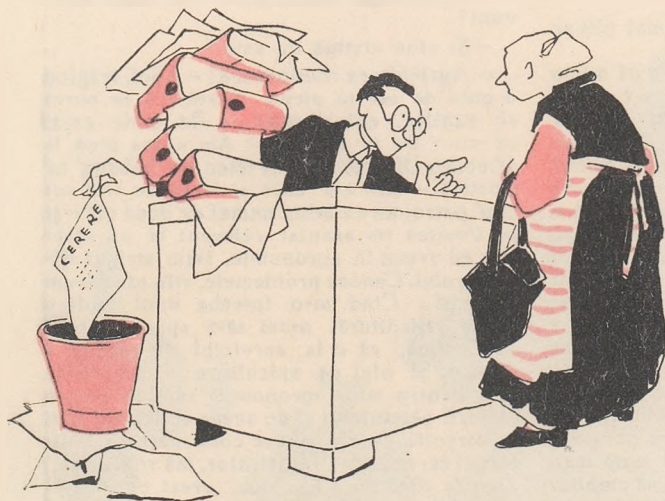
COSMOPOLITUL

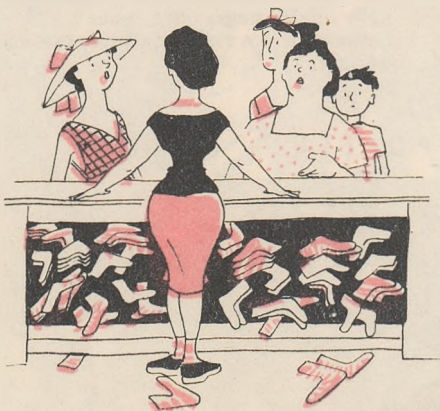
— Poftim! marfă romînească; stiloul nu scrie, pipa nu trage...

Desen de M. Gion

MINCINOȘII

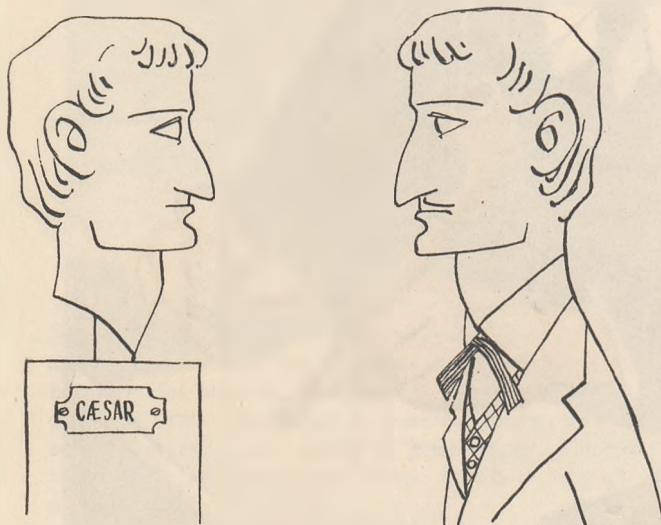
— Mîine vă dau cererea rezolvată!...

— Nu mai avem ciorapi!

Desene de Geta Brătescu

În legătură cu noua frizură masculină

— Aut Caesar, aut nihil!
(sau Cezar, sau nimic)

Desen de L. Darian

Instantanee

de I. AVIAN

La cinema

- Vă rog, două bilete categoria întâia, pentru ora 7,30.
- 6 lei și 50 de bani.
- O secundă... N-am mărunt. Poftim șapte lei.
- Poftim biletele... Următorul.
- Nu te supăra, dar restul?
- Restul? Păi, restul veți vedea în sală... Următorul!

La o cooperativă de croitorie

- Tovarășe, am venit la probă. Știi, pentru halna de catifea...
- Da, știu... O secundă, o aduc și v-o probez (pentru sine) ăstula îl fac proba în două minute, fără prea multă bătăie de cap, că-i din ăla cu tarif fix... Așa, poftim, încercați-o... (clientul îmbracă halna. E extrem de mare) Minunat... priviți! Vă îmbracă perfect. Vă cade impecabil.
- Imi cade de tot, nu vezi?... Mînele sînt prea lungi.
- N-aveți grijă, se scurtează. Incolo e perfect.
- Și e cu vreo zece centimetri prea lungă.
- Păi, v-am spus; nici o grijă, se scurtează. Incolo e perfect...
- Și umerii din cale-afară de largi!... Intră opt umeri de-al mei într-un singur umăr.
- Dumneavoastră înțelegeți romînește, sau nu? Se scurtează, nu-i mare lucru. Incolo e perfect.
- Și aici!...
- Tovarășe Ionescu, faci prea multe nazuri!...
- Păi eu nu sînt Ionescu, tovarășe! Pe mine mă cheamă Grigoriu...
- Grigoriu? Grigoriu vă cheamă? (enervat) Și-atunci ce cauți halna lui Ionescu la dumneata? Imbraci halne străine și mai faci și mofuri? Vrei să stric halna omului? S-o croiesc pe măsura dumitale? Să vină pe urmă Ionescu să facă scandal că-i halna strîmtă? Ia uite, frate, ce pretenții! Să scurtez halna altuia!... (Clientul ține „condica” din cui) Și ce, mă rog, umbli la condica de reclamații? Aud?...

Ai scris ceva, vreo reclamație? Vreo nemulțumire?

- Una singură. Incolo e perfect! Imi pare numai rău că aici nu se poate scurta nimic!

La un magazin de încălțăminte

- Tovarășe vînzător, aș dori o pereche de pantofi numărul 41.
- Lipsește! Nu avem decît 42.
- Păcat! Vă salut! (iese. Intră altul):
- Bună ziua, tovarășe! Imi trebuie o pereche de pantofi numărul 42.
- Lipsește. Avem numai 41. Mai reveniți!
- O să mai încerc (iese, apoi intră un altul):
- Noroc!
- Vă salut!
- Tovarășe vînzător, am nevoie de o pereche de pantofi 41.
- Lips...
- Stați! (șoptit) Servește-mă, și n-o să fie degeaba.
- Mda... mi se pare că mai avem în stoc numărul 41. Sau poate vă trebuie 42? Mi se pare că și 42 avem!
- Nu, nu, 41!
- Dar...
- Nici o grijă. Ți-am spus: n-o să fie degeaba...
- Imediat... Așa... Poftim! Pantofi excelenți, nr. 41. Luați bonul, plătiți la casă. (Ia bonul și se îndreaptă spre casă).
- Mulțumesc. Așa... Tovarășă casieră, poftim banii... Așa... Să iau pachetul... Mulțumesc. Bună ziua... (vînzătorul îl oprește):
- Tovarășe, tovarășe! (șoptit) parcă mi-ai promis ceva... Se poate? Ziceai să-ți dau pantofi pe măsură, nr. 41, și n-o să fie degeaba...
- Păi nu-i degeaba, tovarășe! Uite bonul! L-am plătit 140 de lei! ăsta înseamnă degeaba?... (iese. Vînzătorul, prăbușindu-se pe un scaun):
- Titi, ăsta e un șmecher... numărul 41!...

Răcoritoare

N-aș vrea să se mai întimplă ca unele chioșcuri cu băuturi răcoritoare să-mi servească siropul cu sifon fără acid, în pahare nespălate, și cu urme de ruj pe ele. Că ce-am pățimit eu vara trecută din pricina asta! În drum spre casă, mă opresc să beau un sirop. Paharul, așa cum v-am spus. Beau și-mi rămîn urme de ruj pe gură. Intru în sufragerie, se uită nevasta lung la mine, se apropie, imi cercetează cu luare amînte buzele, de parcă n-ar fi fost ale mele, și văd că izbucnește:

- De unde vii și ce-ai făcut?

- Am băut o limonadă!
 - Limonadă? Și cum o cheamă... pe limonada asta?
 - „Fraga“!
 - Fraga? Ia uite ce nume și-a ales, deocheata! Mă mir că nu și-a spus zărzărică-zărzărea, să mergi cu ea în pădure după mure! Ei, află, domnule, că de-oi pune mina pe Fraga dumitale, nu-mi scapă pînă n-o fac spumă de căpșuni!

Ei, spuneți și dumneavoastră: nu-i mai lesne să se spele paharele?

Sortimente

N-aș vrea să se mai întimplă ca siropurile de trandafir, de lămițe, de portocale, sau de afine să fie toate sirop de... zmeură. Să nu mai aibă loc la depozitele unor anumite fabrici de siropuri discuții de felul acesta:

- Tovarășe magaziner, azi expediem unităților numai sticle cu sirop de zmeură! De ce?

- Pentru că etichetele cu „sirop de afine“ s-au terminat.

Soluție

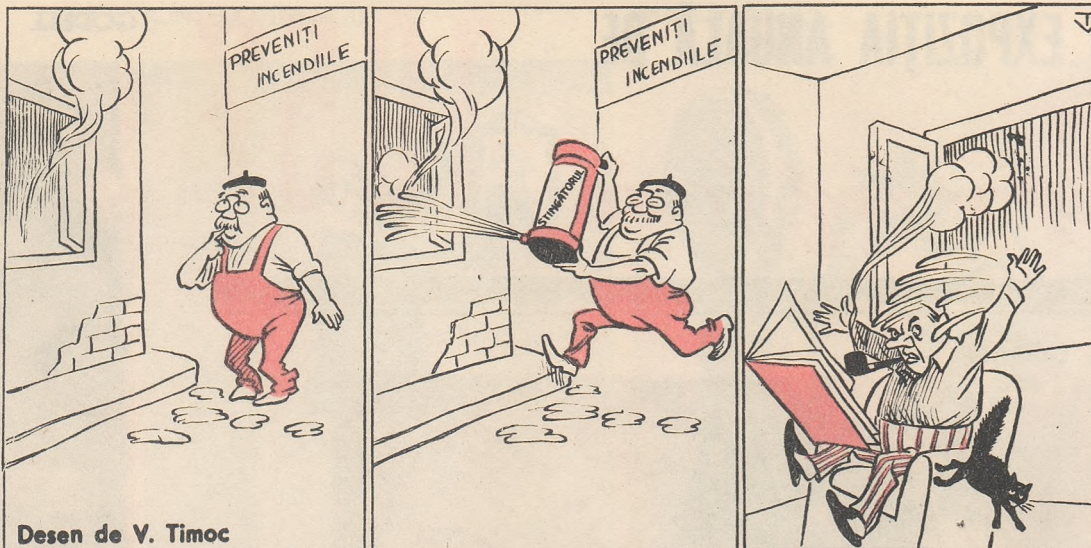
N-aș vrea ca duminicile, urcîndu-mă întreg în autobusul 31, să cobor la Herăstrău în rate. Adică, întâi să cobor eu, după aceea haina fără mincă, apoi minca fără haină, apoi haina fără nasturi și, în sfîrșit, nevastă-mea fără bilet, că-i dăduse banii unuia să i-l scoată și, din cauza inghesuieții, a inghesuit și banii în buzunar (ăia, nu nevasta) și a coborît la prima. Din călătoria asta numai Nicușor a ieșit bine dispus.

- Unde ai dispărut, Nicușor? Te-am căutat în tot autobusul.
 - Eu, tătucule, am stat pe scaun în față.

- Cum așa?

- Păi m-a luat cu ea o tanti și s-a așezat acolo unde scrie „locuri pentru femei cu copii în brațe“.

DE-ALE LUI MOȘ GUȚĂ ZELOSUL

Desen de V. Timoc

Ajutor... nedorit

FORURI CARE NU RĂSPUND

Sînt unele foruri care, la sesizările „Urzicii“, nu răspund formal, sau fudul, sau... altfel. Nu răspund... de loc.

Spre exemplu, unele foruri n-au răspuns nici pînă azi la sesizări din cursul anului 1956.

Unele sesizări, „Urzica“ le-a și repetat, rugînd forurile în cauză „a privi cu mai multă răspundere problemele sesizate“ și „a privi cu mai multă seriozitate semnalările critice ale presei“.

Dar aceste foruri n-au ținut să privească lucrurile cu mai multă seriozitate și cu mai multă răspundere.

Iată cum:

- Departamentul Industriei Alimentare (inclusiv actualmente în Ministerul Bunurilor de Consum) n-a binevoit să răspundă la sesizarea nr. 19463 din 19.XII.1956 privind neregulile existente la Morile Unite „Jiul“ din Craiova.

- Statul popular regional Bacău n-a catadixit să răspundă la sesizarea nr. 2847 din 23.XII.1956, privind critica apărută în „Urzica“ nr. 22/956 despre biblioteca din comuna Rediu (raionul Buhuși) transformată în depozit de ovăz, și nici la sesizarea nr. 2887 privind critica din „Urzica“ nr. 2/957 despre niște berbeci ai comunei Glăvănești (raionul Zeletin) care erau ținuți de doi ani fără adăpost.

- Statul popular regional Craiova nu s-a

grăbit să răspundă la sesizarea nr. 2859 din 23.XII.1956 privind critica apărută în „Urzica“ nr. 22/956 despre starea podului de pe riul Drincea și despre lipsurile de la cantina Sfatului popular raional Cujmir.

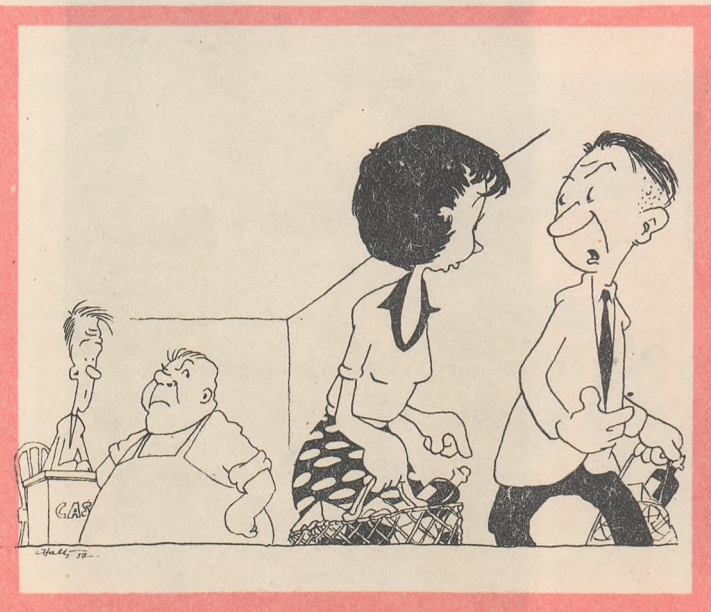
- ORACA regiunea Craiova nu s-a deranjat să răspundă la două sesizări de anul trecut: una cu nr. 3563 din 30.VI.1956 (repetată și la 9.I.1957) și alta cu nr. 20042 din 30.XII.1956, prima privind modul în care unii tovarăși de la ORACA raionul Calafat înșelau cetățenii la cîntăritul animalelor predate, iar cealaltă privind modul cum erau înșelați cetățenii de către alți salariați de la ORACA, raionul Gura Jiului.

- Trustul regional GOSTAT Iași nu s-a oboșit să răspundă la sesizarea nr. 7532 din 12.V.1956, privind modul necorespunzător în care erau cazați muncitorii la gospodăria agricolă de stat Stolniceni-Prăjescu.

.....
 Așa înțeleg forurile arătate mai sus să trateze semnalările critice ale presei: refuzînd să răspundă.

Este o metodă asemănătoare cu aceea a struțului care-și bagă capul în nisip. Spre nenorocul lor, însă, materialele respective n-au apărut în deșert, așa că struții de mai sus, prin metoda aplicată și-au băgat pentru a doua oară capul... în „Urzica“.

Desen de Polt

- Eu aș cere condica de reclamații, dar nu știu care din ei e responsabil!

Liniștea perechilor venite la odihnă este turburată de anumiți petrecăreți — cu invitații inoportune la dans.

-> Imi dai voie să dansez cu soția dv.?
 - Cu plăcere, însă trebuie să mai aștepți puțin că simtem de-abia logodii!...

DIN EXPOZIȚIA ANUALĂ DE

Grafică

1957

GODELL

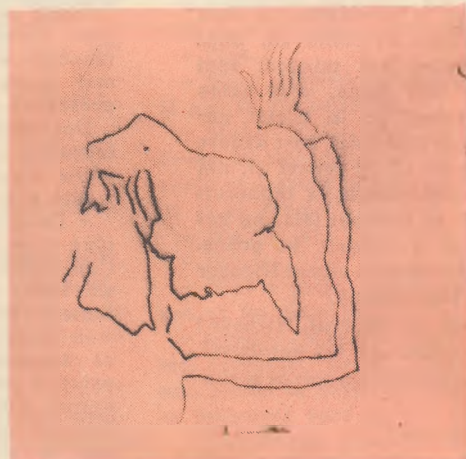
CRITICA DE JOS
ELEFANTUL: — Nu sînt împotriva criticii:
poți începe!

NELL COBAR

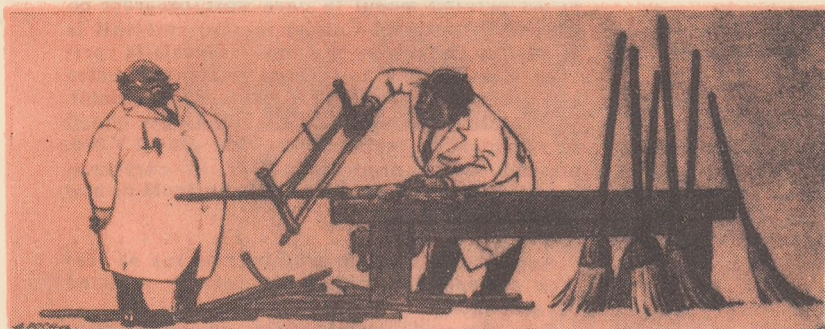
FABULA „FUGA DE RĂSPUNDERE”
— Alo, șefule, pe teren e o situație neprevăzută: sînt doi leiuri!
După care hotărîți să alerg?

SILVAN

Compozitorul GHERASE DENDRINO
(portret-caricatură)

A. POCH

ECONOMIE CU ORICE PREȚ
— Ce faci, tovarășe?
— Economii!

IOSIF ROSS

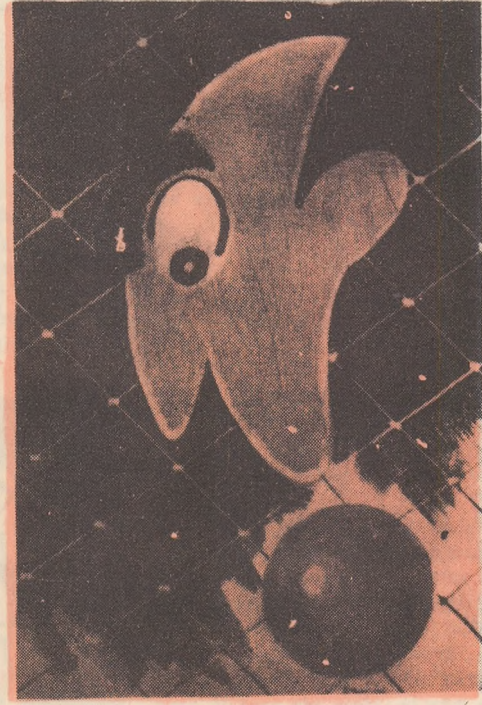
— De-al fi așa, te-am lubi și noi!

GION D. MIHAIL

Pictorul cehoslovac JIRI TRNKA
(creator de filme cu păpuși)

NEAGU RADULESCU

OZON, Maestru al sportului

CIK DAMADIAN

COLABORARE ECONOMICĂ

ION DAVIDESCU

AJUTOR PREȚIOS

EUGEN TARU

DIN CICLUL DOCTRINA EISENHOWER
LIRA STERLINĂ: — Cît am pierdut în greutate!

I. DRUGA

— Ți-o spun eu!

ADRIAN LUCACI

PĂREREA LUI
— Eu sînt pentru continuarea experiențelor...

ION DORU

Două cizme, o pereche..

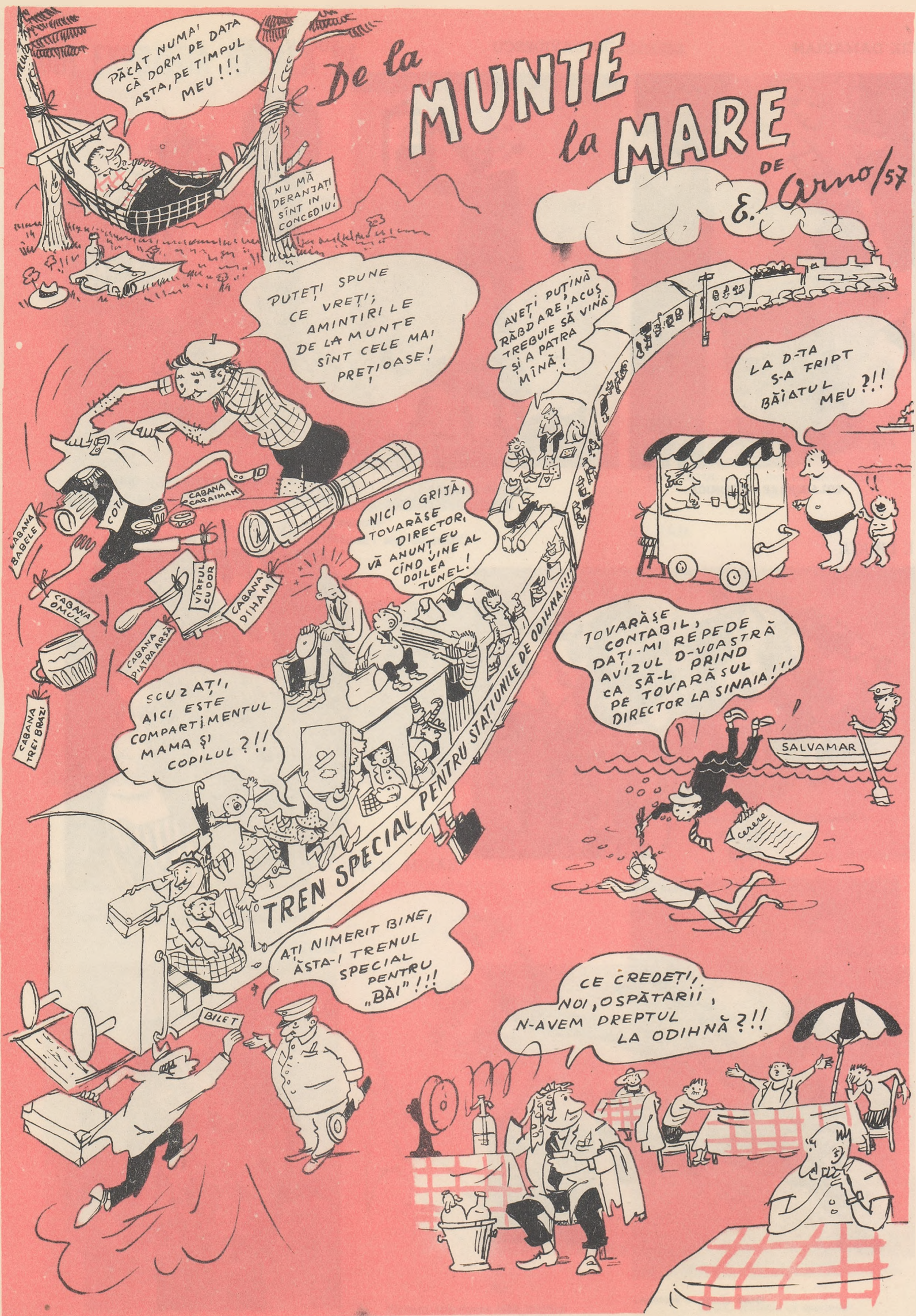
BENEDICT GĂNESCU

Alif satiric

De la Munte la MARE

DE E. Arno/57

ÎN ŢEPII URZICII

Sarcini

În comuna Costache Negri (raionul Lieşti, regiunea Galaţi) bibliotecara a stat închisă două săptămâni, pentru că - plecând bibliotecara în concediu de maternitate - nu i s-a pus imediat înlocuitoare. În acest timp, cetăţenii din comună n-au putut citi cărţi.

Pentru viitor, sfatul popular al acestei comune trebuie să ţină minte că, atunci când bibliotecara e în concediu de maternitate, are şi el îndatorirea de a asigura funcţionarea continuă a bibliotecii. Fiecare cu sarcina lui.

Soluţie

Tovarăşul Crăciun Marin, preşedintele cooperativei Zănoaga (raionul Caracal) are soluţii ingenioase.

Când, din motive de... gestionară încorectă, pe nume Larisa Pojereanu, rămâne magazinul metalo-chimic al cooperativei fără gestionar, aplică tovarăşul preşedinte Crăciun o soluţie foarte originală: desfăşurează magazinul, depozitează mărfurile într-o magazie, şi încredinţează cheia magaziei... gestionarului de la textile. Apoi, când vrea un cetăţean să cumpere cule, lasă gestionarul aşa şi pleacă la magazie. Când vrea alt cetăţean aşa, lasă gestionarul culele şi pleacă la textile.

Un asemenea procedeu e un... cul în funcţionarea unei cooperative şi, dacă procedeu se repetă, e pericol să se rupă... aşa, fiindcă şi așa e subţire.

Cantină

La cantina întreprinderii S. A. M. (Serviciul de aprovizionare a muncitorilor) din comuna Leordina (raionul Vişeu, regiunea Bala Mare) e responsabil Strimbei Petru, om priceput... să taie pâinea în 12 felii şi s-o vîndă cu 50 de bani felia, adică să vîndă cu 6 lei o piine.

Bucătăreasă la această cantină e nevasta lui Strimbei, femeie pricepută... să fure alimentele cantinei şi să injure muncitorii.

Muncitorii care mîncă la această cantină spun, după fiecare dejun, că sînt sătui. Sint... sătui de așa responsabil şi de așa bucătăreasă.

Domnule!

Contabilul-şef Ionescu Ionel de la Baza de utilaj tehnic a Trusului de construcţii edilitare şi hidrotehnice (T. C. E. H.) din Constanţa nu permitea nimănui să-i zică „tovarăşe” şi pretindea să i se spună „domnule”.

Pînă la urmă, dorinţa i-a fost satisfăcută. Cînd, pentru lipsurile lui în muncă, a fost scos din funcţie şi i s-a comunicat aceasta, i s-a spus... „domnule, pînă aici ţi-a fost!”

Chirurgie

Ca medic-şef al spitalului din comuna Izvoru (raionul Costeşti, regiunea Piteşti), doctorul chirurg I. Costandache, urmărind să introducă ordine şi disciplină în rîndurile unui personal recalitrant, n-a utilizat totuşi metodele cele mai potrivite: pe unii salariaţi îi insulta, iar pe o soră a şi lovit-o.

Lovind-o pe sora Lătăreţu, doctorul Costandache n-a... izbit-o. În loc să iasă disciplinată sora, a plecat... transferat chirurgul.

În familie

La spitalul din comuna Prăjeşti (raionul Gurahonţ, regiunea Oradea) era director doctorul Slev Gheorghe, şef a punctului farmaceutic era soţia dînsului, şofer al auto-salvării era tatăl dumnealui, iar... ajutoare de bucătăreasă era o mătuşă a domniei-sale.

Occupat cu plasarea familiei în slujbe, doctorul Slev nu mai avea timp să se ocupe şi de conducerea spitalului, lăsînd-o pe seama a doi funcţionari abuzivi: administratorul Danciu Marcu şi contabilul Popa Justin.

Urmarea: forul competent sesizat a aplicat sancţiunile cuvenite, înlocuirea directorului, concedierea administratorului şi retrogradarea contabilului.

Morala: cînd nu-ţi îndeplineşti conştiincios munca la spitalul din Prăjeşti, te... prăjeşti.

Copii cu două mame

Întreprinderea „207 producţie industrială” din Bucureşti aparţine din punct de vedere contabil de Ministerul Construcţiilor, iar din punct de vedere administrativ de Trustul 1 Construcţii.

Şi avînd nevoie „207” de nişte piese de autocamion, şi cerîndu-le Direcţiei utilaj-transport din minister, aceasta a trimis-o la... trust, „fiindcă aparţine de trust”, iar trustul a trimis-o la minister, „fiindcă aparţine de minister”, şi tot așa a fost plimbată, de mai multe ori, dintr-o parte într-alta, pînă cînd „207” şi-a procurat piesele... din altă parte.

În timpul pe care-l pierde, alergînd pentru asemenea lucruri de la o mamă vitregă la alta, întreprinderea „207 producţie industrială” ar putea realiza... producţie industrială.

„Foiţă lux”

Fabrica de ţigări din Cluj primeşte materia primă - între care şi hirtia de ţigară - de la „Baza de aprovizionare” respectivă din Sibiu.

Această bază primeşte hirtia de ţigară de la „Depozitul de desfacere a hirtiei” din Cluj.

Acest depozit primeşte această hirtie de la fabrica producătoare „Steaua Roşie” din Bacău.

Cînd relaţiile dintre fabrica din Bacău, depozitul din Cluj şi baza din Sibiu nu funcţionează normal, adică funcţionează cu birocraţie, suferă... producţia fabricii de ţigări din Cluj.

Recent, din motive de birocraţie pe ruta Cluj - Sibiu - Bacău, fabrica de ţigări din Cluj, neprimînd la timp materia primă (2500 kg „foiţă de ţigară plană 710 x 810 mm”) a suferit... nerealizarea planului pe un trimestru, la sortimentul „Foiţă lux”.

Va să zică, această birocraţie din care rezultă un minus de „Foiţă lux” e un... lux, dar fără... foiţă.

C. B. D.

„URZICA” AJUTĂ

La Baza de utilaj a T.C.E.H. Constanţa funcţionau nişte persoane una şi una: şeful atelierului reparaţii, inginerul Marcovici Nicolae, nu era... inginer, maistrul Boiţaş Ion de la atelierul mecanic şi Lazăr Ion de la secţia Eforie a bazelor angajau numai mecanici şi şoferi care le dădeau şperţi, iar magazinerul Dorcu Nicolae nu-şi îndeplinea sarcinile ce-i reveneau.

Sesizat, Sfatul popular regio-

nal Constanţa ne comunică măsurile luate de T.C.E.H.: inginerul fără diplomă Marcovici, magazinerul Dorcu Nicolae şi ciubucarul Lazăr Ion au fost scoşi din şefiile lor, iar lui Boiţaş Ion s-a hotărît să i se dea un ultim... ciubuc: un preaviz.

Am semnalat Departamentului Căilor Ferate că la „Fabrica de piese de schimb C.F.R.” din Galaţi, cabinetul tehnic n-are nici o activitate, inovatorii şi raţionalizatorii nu sînt încurajaţi, iar cînd realizările lor sînt aplicate, nu sînt răsplătiti.

Direcţia generală Industrială din departamentul sesizat ne răspunde că „a atras atenţia conducerii F.P.S. Galaţi pentru

rezolvarea urgentă a deficienţelor semnalate”.

Rămîne acum ca această „rezolvare urgentă” să fie făcută şi repede.

Pricepută şi destoinică, tovarăşa Secărea Maria, bucătăreasă la „Şcoala medie tehnică mixtă” din Predeal, nu era totuşi pe placul tovarăşilor directori Pop Vasile şi Strat Ion pentru că le aducea critici în şedinţe, drept care o nedreptăţeau (neacordîndu-i nici premiul ce i se cuvenea ca evidenţiată) şi chiar o insultau, iar pînă la urmă au şi concediat-o.

Intervenind subredacţia noastră pentru regiunea Stalin, pe lângă organele în drept, tovarăşa Secărea a fost reprimită

în serviciu. Considerăm reparaţia doar ca un început de soluţie. Fiindcă cineva tot trebuie să mînce papara.

Sesizaţi de cetăţenii din Oraviţa că oraşul n-are o sală de cinema şi că cinematograful „23 August”, adăpostit în sala teatrului, funcţionează în rele condiţii, am sesizat, la rîndul nostru, forurile în drept.

În numele concetăţenilor săi, tovarăşul Crăineanu Constantin, din str. Eminescu nr. 9, ne scrie acum că în localitate s-a început construirea unui cinematograful şi că ni se aduc „recunoştinţe mulţumiri”.

Numai cu astfel de mulţumiri nu ne... mulţumim. Vrem să fim şi invitaţi la inaugurare.

ATENȚIUNE! STĂM PROST CU EMANCIPAREA FEMEII

Problema emancipării femeii, a drepturilor și posibilităților egale cu ale bărbaților, a fost rezolvată, în principiu, de multă vreme. Revoluția socialistă și dezvoltarea ei ulterioară, cu multiplele consecințe de ordin politic-social, crearea lagărului democratic socialist, au făcut ca această problemă să capete și soluții practice, nu numai teoretice, pe o mare parte din întinderea globului. Femei-ingineri, medici, avocați, tractoriști, judecători, mineri etc. sînt astăzi în lumea noastră apariții foarte obișnuite.

Nici „lumea liberă” însă nu s-a lăsat mai prejos în această chestiune, deși, în unele privințe, cu oarecare întârziere (abia acum câteva săptămîni, de pildă, au fost investite, cu chiu cu vai, primele femei-judecători în

Italia). În alte privințe, însă, ca să fim drepti, trebuie să recunoaștem că statele occidentale ne-au luat-o cu mult înainte.

Iată, de pildă, într-un singur număr al unui ziar parizian, două știri cu totul semnificative:

Una anunță că la cazinoul din Bad-Harzburg, în Germania Occidentală, vor intra în serviciu, în curînd, trei femei-crupieri, care urmează în prezent, în acest scop, „cursuri de specializare” la un cazinou din Berlinul de vest. Ele vor fi, precizează informația, primele femei-crupieri din Europa!

A doua știre ne informează că miss Lili Baker, de 35 de ani, din localitatea Corpus Christi (Texas) a fost prima femeie-gangster din lume. Spunem „a fost”, pentru că nefericita debutantă în meserie, încolțită de poliție pentru repetatele-i lovituri, a preferat să se sinucidă cu ultimul glonț din revolver, decît să se lase prinsă. Așa încît, cel puțin pînă la ora cînd scriem rîndurile de față, în această ilustră bransă americană reprezentantele sexului frumos sînt date lipsă.

În schimb, tot după informațiile presei pariziene, se înregistrează în prezent o puternică orientare a femeilor către fotbal, în

Olanda, unde au și luat ființă cîteva echipe care își învinețesc reciproc gamba sub oblădurea unui regulament cu stipulații speciale: jucătoarele trebuie să între pe teren cu unghiiile tăiate scurt, aplicarea lor pe figura sau în coafura adversarei fiind considerată fault sau hends, sau cam așa ceva.

Nu mai puțin interesantă este și evoluția femeilor în cadrul unei noi discipline sportive americane, luptele în noroi, în care, într-un fel de ring, amenajat parcă pentru alt soi de patrupede grohăitoare, protagoniste se tăvălesc cu combativitate, pînă la epuizare, spre amuzamentul burtă-verzilor și gloria „eternului feminin”.

Nu mai vorbim de alte ocupații și meserii, cum ar fi, de pildă, „femeia-vampir”, sau mai pe scurt „vamp”, și altele, care, în Occident, au devenit o banalitate.

Femeia-gangster, femeia-crupier, femeia-inter-stinga sau half-centru, femeia-luptător în-noroi, femeia-vamp etc. etc. - iată lucruri care trebuie să ne dea de gîndit serios, care trebuie să ne arate cît de inapoiată am rămas față de „lumea liberă” în ce privește emanciparea femeii!...

ION CĂLIMARĂ

Desen de Nell Cobar

PEISAJ ORIENTAL, ÎN VIZIUNE COLONIALISTĂ

IN LUMINA FAPTELOR

Bala salvatoare

Ziarul „Libération” relatează sfatul providențial, adresat de curînd publicului de către un distins psiholog american: „Cînd vă simțiți gata de ceartă cu cineva, retrageți-vă repede în baie. O baie bună, caldă, face imposibilă orice ceartă”.

Iată un sfat binecuvîntat, de pe urma căruia cu siguranță diplomații americani ar trage foloase considerabile. Ce păcat însă că d. Dulles nu intră mai des, cît mai des, în baie!

Din nefericire, judecînd după repetatele lor declarații belicoase provocatoare, unii reprezentanți ai oficialității americane săvirșesc, se pare, o operație contrarie sfatului psihologului citat, adică... sar din baie!...

Visurile bătrînului strigoi

Ziarul monarhist spaniol „A. B. C.” a publicat, de curînd, un articol al fostului ministru de finanțe al lui Hitler, von Pappen, în care, între altele, vechiul prieten al lui Franco scrie: „Această peninsula Iberică este astăzi poate singurul bastion al unei Europe libere. Pe de altă parte, dacă vrem să garantăm prietenilor noștri arabi o dezvoltare liberă și o suveranitate reală, trebuie să urmăim, fără nici o îndolală, exemplul spaniol”.

După cum se vede, von Pappen a rămas consecvent idealurilor sale politice. După sîrșitul dezastruos al Fuehrerului, care a pus mîna pe putere cu ajutorul său, fostul conducător al finanțelor hitleriste și-a concentrat toată adorația și duloșia asupra ultimului descendent din familia zvästicea, Franco, visînd, fără îndolală, să vadă într-o zi propria-i patrie transformată și ea într-un asemenea „bastion al Europei libere”. Activitatea cancelarului Adenauer, a domnilor von Brentano, Strauss etc. nu-l satisface deplin pe bătrînul agent al militarismului german, deși nu s-ar putea spune că - în

IN LUMINA FAPTELOR

IN LUMINA FAPTELOR

sensul idealurilor lui von Pappen - la Bonn se stă degeaba!...

In ce privește „prieteni arabi”, fără îndolală că von Pappen se gîndește la faimoasele expediții ale lui Rommel, trimis, după cum se știe, în Africa de Nord, pentru a asigura arabilor... „o dezvoltare liberă și o suveranitate reală”!...

Brici pentru război

In cadrul unei ședințe recente a Camerei Comunelor s-au luat în discuție motivele pentru care armata britanică a stocat un număr de opt milioane de brice în plus peste nevoile curente. La această întrebare, ministrul apărării, d. John Hare, a răspuns imperturbabil:

„Cea mai mare parte a acestor lame a fost stocată, întrucît ne pregăteam să facem un mare război”.

Această precizare a determinat, pentru prima oară după foarte multă vreme, o reacție unanimă a membrilor Camerei Comunelor: a fost un hohot general, la care a participat din plin și opoziția.

Nu se precizează dacă „marele război” pentru care se pregătea (cu brice) ministrul apărării, a fost cumva „glorioasă” expediție din Egipt, din care, de altfel, ostașii marelui săle britanice au ieșit... bărbierii, fără să mai fi fost nevoie de bricele belicosului ministrului!...

Este atunci cînd...

Intr-o circulară recentă a direcției contribuțiilor directe din Ministerul de Finanțe al Angliei, se pot citi următoarele rînduri:

„Procedura ce se va aplica contribuabililor va depinde în întregime de felul cum vor fi clasificați: ca buni, sau ca răi plătinci!... Un bun plătinc este acela care nu e rău plătinc”...

Nu se poate spune, desigur, că această clasificare nu e destul de clară și definitorie!...

C. I.

Refuzul statelor capitaliste de a încheia un acord cu privire la încetarea experiențelor cu arma termonucleară, experiențe a căror continuare poate primejdi sănătatea întregii omeniri, a stîrnit proteste generale

A. POCH.

TRUSTMANUL — Periculos? Ce vă privește? Eu fumez!
— Da, dar respirăm cu toții.

Desen de A. Poch

IN LUMINA FAPTELOR

generalul FAO și cerneala roșie

de GEO DUMITRESCU

Ziarele au anunțat nu demult constituirea noului guvern al Tailandei, în urma alegerilor „libere” și „democrate” care au avut loc. Noul guvern, sub președinția d-ului Pibul Songgram, seamănă foarte bine cu guvernul dinaintea guvernului anterior și tot așa cu guvernele dinaintea de al doilea război mondial, aproape toate, cu scurte și rare întreruperi, fiind conduse de atunci încoace de d. Songgram, care de altfel a schimbat și numele țării din Siam în Tailanda, adică „țara oamenilor liberi”.

D. Songgram e, firește, mareșal și, în afară de asta și de președinția guvernului, singura d-sale consecvență e anticomunismul. Incolo, cu invadatorii japonezi s-a împăcat bine. După alungarea acestora, prin lupta poporului tailandez, d. Songgram, decretat criminal de război, a

chemat trupele engleze, grație cărora „a fost ales” în continuare președinte al guvernului. Și cu englezii s-a împăcat bine, pînă cînd s-a ivit un stăpîn mai puternic și mai generos. Atunci, d. Songgram a intrat în S.E.A. T.O. și în grațiile Washingtonului, pe care-l slujește cu devotament în același dificil post tradițional de președinte al guvernului.

Revista italiană „Vie Nuove” a publicat recent un amplu reportaj în care sînt descrise marile chinuri și marea mizerie a poporului tailandez sub teroarea sîngeroasă a dictaturii militare a „mareșalului”. D. Songgram are însă și un aghiotant credincios, generalul Fao Sriyanond, care deține și în noul guvern postul de bază al regimului, ministerul de interne. În guvernul anterior, generalul Fao, grație marelui său devotament și ipsele

de candidați dispuși să slujească odiosul regim, era, în același timp, șeful poliției, viceministrul de finanțe și viceministrul de interne, avînd grijă, cum se vede, de banii și de siguranța guvernului. Ulterior, generalul Fao a fost însărcinat să dirijeze și „războiul psihologic anticomunist” și el a executat și execută această misiune cu bravura și inteligența caracteristică și cu ajutorul neprețuit al americanilor.

Bineînțeles, pentru mareșal și pentru generalul lui, comunist înseamnă orice nu e pe placul guvernului, oricine nu susține regimul Songgram. Generalul Fao a condus campania lui „psihologică” umplînd închisorile și lagărele, condamnînd la moarte pe capete. Campania lui Fao a culminat printr-un decret care interzice în toată țara...culoarea roșie. Decretul a fost extins în toate sensurile, determinînd scoaterea din uz a imprimatelor administrative care aveau un cîț de mic detaliu roșu, determinînd pînă și interzicerea ți-glelor roșii pe acoperișuri și a cerneții roșii în birouri și cancelarii!...

Grație acestei campanii susținute și minuțioase, ultimele

alegeri au decurs „în liniște” în „spirit democratic” și „în deplină libertate”. Și ele au adus în fruntea guvernului pe cine ar fi crezut? - d. Pibul Songgram. Mareșalul a format noul guvern și l-a adus în fruntea ministerului de interne pe cine ar fi crezut? - generalul Fao. Iar prima declarație publică a noului prim ministru a ținut să sublinieze că „politica noului guvern rămîne - cine ar fi crezut? - aceeași ca și cea a guvernelor pe care le-a (tot) condus în ultimii (20 și ceva) ani!...”

Politica guvernului rămîne, firește, „aceeași”. Nu rămîne însă exact aceeași atitudinea poporului tailandez: majoritatea cu care „a fost ales” mareșalul - în ciuda tuturor campaniilor „psihologice” ale aghiotantului său - a fost foarte firavă, un număr considerabil de voturi mergînd spre o listă de opoziție, al cărei candidați erau mai mult prin închisori.

Iată, desigur, un indiciu că interzicerea cernelii roșii n-a rezolvat cu totul „psihologia” poporului tailandez.

Și nici asigurarea definitivă a longevității prezidențiale a mareșalului!...

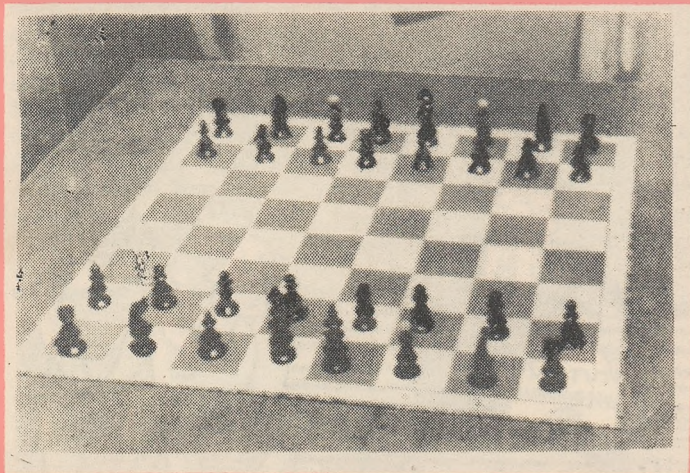

Zimbiți vă rog... dacă puteți

Foto V. Peternelli

Datorită neatentei ambalării, Intrep. Industrială Rațională „Mureșul” din Aiud a trimis magazinului de desfacere a materialelor sportive din str. Lipscani București un joc de șah cu toate piesele de aceeași culoare.

*Sahul, că-l lucrat integru
Am crezut - pînă acasă -
Dar cînd l-am întins pe masă
Am văzut-nalțe... negru.*

Nefiind suficient supravegheați de organele de control ale Pieței 28 Martie, o serie de vânzători clandestini desfac produse alimentare în condițiuni ce încalcă cele mai elementare reguli de igienă.

*Cînd vezi marfa cum se ține
Lîngă tîda cu gunoi
Zici despre „control”, ca noi:
Că nu prea mîroase-a... bine.*

O porțune din Bul. Păcii (cart. Militari), așa cum arată după terminarea lucrărilor de canalizare, executate de Trustul 1 Construcții din Calea Victoriei 91-93

*Multe inimi nu tresăltă
Încîntate c-ași muncit,
Fiindcă după ce-ași stîrșit
O lăsar-ași, totuși... baltă.*

CRONICA RIMATĂ

M. SEVASTOS: LINIȘTE

*De loc sînt din Moldova, dintr-un tîrg
Pierdut în grîne, cîmpii și inîști;
Și dracul m-a ndemnat să vin de sîrg
În București, cu pretul scumpei liniști.*

*În blocul tînsă cu confort modern,
În care locuiesc de un deceniu,
Parcă-s supus torturii din infern,
Scornită de al tadurilor geniu.*

*Căci tocma-n clipa cînd mai-mai s-adorm,
Un difuzor dogit îmi joacă festa,
Și n-aș putea decît sub cloroform
Să-mi fac și eu, ca orice om, siesta.*

*Ca niște tigri liberați din cuști
Copiii țipă, strigă, tună, urlă;
Dublat e glasul ftecărui puști
De-un fluier, de-o trompetă, sau de-o surlă.*

*Inchizi fereastra, ușa, la balcoane -
Iar geamurile le blochezi c-un pled.
Zadarnic în urechi îți pui tampoane:
Auzi un glas de leu, un glas de ied...*

*Atunci cați liniște în Cișmigiu,
În fund, unde pe orezi era un castor,
Dar zbiară-n megafon un ageamiu
O schiță veselă cu glas de pastor.*

*Ori poate sînt bolnav de surmenaj...
Ce-ar fi să intru într-un sanatoriu?
Că neroli scîrșite de mult uzaj,
Am fața palidă ca de ivoriu.*

*Dar cînd să intru pașnic în ospiciu,
Aud un megafon... mi-s ochii roși...
Și doctorii, luînd acest indiciu,
M-ar pune musai printre „furioși”.*

*Ce-l de făcut? Vai! Să mă urc în tren?
Dar megafoane-s și-n compartimente.
Cum? După un an de muncă cu antren,
N-am drept, o zi, la dulce far niente?*

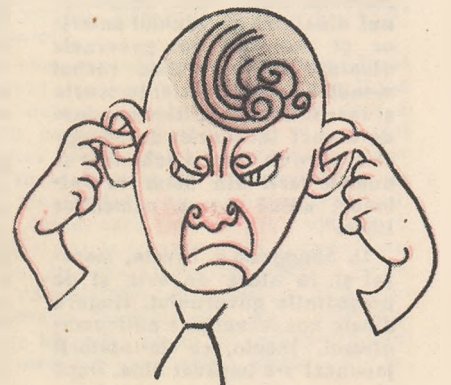
*Mă-ntorc acasă noaptea la repaos,
Cu grijă-n vîrfurile degetelor calc.
Mă culc trudit în pat. Parcă-s în naos,
Păzit de sfeșnice, pe-un catafalc...*

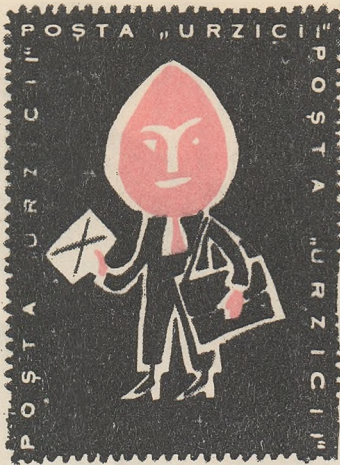
*Vecina însă are jour cu dans,
Vecinul - mai grozav - chef onomastic...
Iar un cheftiu, într-un marin balans,
Înjură violent, sonor și plastic.*

*Îmi vine să turbez, să mușc, să latru,
Cînd în scandalurile făr' de sens
Acel ce se întoarce de la teatru
Își pune radio-ul mai intens.*

*Atunci blestem prietenii poznași,
Căci parcă m-au bătut în cap cu leuca
Făcîndu-mă să plec din calmul lași
Și în Ticău să-mi părăsesc bojdeuca*

*Acolo, în hamacul din livadă,
Cînd adormeam în trunze și în flori
Mă tulbura din pomul plin de roadă
Doar trilul gingaș de prioighetori.*

URZICUȚO DRAGĂ,

Ce-ai zice dacă ai fi... vîlti-cultoare și - vînzîndu-ți producția de vin unei secții de „Vinalcool” - n-ai primi nici un ban? Ai zice, desigur, că directorul și casierul acelei secții sînt, dacă nu necinstiți, cel puțin... beți.

Nu știu cum or fi directorul și casierul secției „Vinalcool” din comuna Podu Turcului (raionul Zeletin, regiunea Bacău) dar... iată cum procedează: n-au plătit, nici pînă azi, vinul pe care l-au primit, încă din decembrie 1956, de la numeroși țărani muncitori care, fiind și producători de vin, au înțeles să-și valorifice producția prin numita secție de „Vinalcool”.

Lui Nicolae Hălărescu, din comuna Glăvănești, nu l-au plătit 160 litri de vin, lui Birlădeanu Samoilă, din comuna Podu Turcului, 500 litri, iar altor producători, din comunele Boghești și Căbești, diverse alte cantități.

Ba îi mai și poartă pe oameni pe drumuri, acum, în tolu mun-cilor agricole.

Eu cred, dragă Urzico, că chiar dacă responsabilii acestei secții de „Vinalcool” nu sînt... beți, ei trebuie totuși... treziți.

Nicolae Horincanu
comuna Glăvănești,
regiunea Bacău

DRAGĂ URZICO,

Îți scriu pentru că prin tele- fon nu-ți pot vorbi. Telefonul sfatului nostru popular (din comuna Boarta, raionul Mediaș) nu mai funcționează. Nu mai are baterie. L-a luat-o tovarășul Moldovan Gheorghe, președin- tele sfatului comunal, și a pus-o la un aparat de radio din sat, a cărui baterie s-a consumat.

Aparatul de radio este al că- minului cultural din satul Ve- seud (comuna Boarta), dar și-a consumat bateria cîntînd la un cetățean particular, Comaroni Iulian, prietenul tovarășului pre- ședinte.

Tovarășul președinte ține foar- te mult la prietenul său. După ce l-a dăruit aparatul de radio al căminului, pentru care a sacri- ficat și telefonul sfatului, și-a zis pesemne că asemenea excep- țional aparat de radio nu poate fi ținut în orice fel de clădire și, ca să-și facă omul și o casă pe măsură, l-a dăruit și cele 20 000 de cărămizi ale sfatului, care erau destinate construirii unui grajd comunal.

După bateriile, după aparatul și după cărămizile care au tre- cut în patrimoniul lui Coma- ron, nu-i de mirare dacă tov. Moldovan va trece și el de la sfat în alt patrimoniu...

Cosman Octavian
președintele întovărășirii din
satul Veseud, comuna Boar-
ta, raionul Mediaș

DRAGĂ URZICO,

De S. M. T. Oraștie nu știu dacă ai auzit. Dar despre uzi- na I. C. Frimu din Sinaia sînt sigur. E doar o uzină despre

Departamentul P. T. T. a încasat, în urmă cu 1-2 ani, bani de la cetățeni din diverse cartiere ale Capitalei pentru a le instala difuzoare.

— De un an venim aici după difuzoare!
— Zău! păi dacă veniți toată ziua pe la noi, ce vă mai trebuie difuzoare acasă?

care s-a vorbit mult în ultimii ani. Uzina asta însă se ține și de farse. Știi ce ne-a făcut? Ne-a livrat, prin Baza de Aprovizi- onare nr. 16 din Sibiu, vreo 20 de duze, din care 18 aveau doar un singur orificiu de pulverizare în loc de trei. Și cum cu ase- menea duze pompele de injecție ale tractoarelor K. D. 35 nu se pot împăca, am rămas certați cu o serie de reparații.

Ca pe viitor să nu mai avem neplăceri, te rog, dragă Urzico, în numele a numeroase tractoa- re, să vorbești tu cu cel de la uzina I. C. Frimu din Sinaia să pulverizeze obiceiul de a pro- duce duze necorespunzătoare. Și asta cred că nu-i de loc greu: o singură injecție cu ser anti-defectuos - ajunge.

Augustin Stoica
S. M. T. Oraștie

URZICO,

Știi că T. A. P. L.-ul din Focșani e insurat? Ei bine, nici mie nu mi-a venit să cred pînă n-am văzut adresa nr. 1447 a O. C. L.-ului Produse Industriale din Birlad, în care scrie, negru pe alb, că T. A. P. L.-ul Focșani îi mai datorează 300 de lei pen- tru mobila pe care a cumpărat-o soției sale. Și pentru că am bă- nuit că-i vorba de o păcăleală de 1 aprilie, m-am uitat la data menționată în adresă. Scria 2 martie. Asta e o zi serioasă. În orice caz, mult mai serioasă de- cit tovarășul Panaitescu, direc- torul O. C. L.-ului Produse In- dustriale din Birlad și tovarășul Volf, juristul acestei organizații, care au semnat adresa cu pricina. Așa că te rog, Urzico, fă tu cunoscut conducerei O. C. L.-ului Produse Industriale din Birlad că T. A. P. L.-ul Focșani e... ce- libatar, și că nici nu-i trece încă prin gînd să se căsătorească. E, de altfel, și foarte tînăr. N-a împlinit nici 10 ani de la înființare... pardon, de la naștere.

Stanclu Mitică
Focșani

URZICUȚO,

Salvează, te rog, „Salvarea” din Galați, dîndu-i o povață: să nu mai aibă niciodată toate cele cinci ambulante ale sale în reparație. Să și le repare pe rînd. Ii e greu să facă atita lucru?

Intr-o zi, moașa Vasiliu Elena din comuna noastră a cerut te- lefonice o ambulanță a „Salvării” din Galați să transporte la spi- talul din oraș pe pacienta Vio- rica Pătrașcu, și „Salvarea” a răspuns că toate mașinile îi sînt în reparație.

Moașa Vasiliu e de părere că „Salvarea” din Galați trebuie să rezolve această problemă, fără s-o mai... moșească mult.

Forman George
comuna Șendreni,
regiunea Galați

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15

Interurban 27

— Nevastă-mea e plecată în concediu...

Desen de George Voinescu

— Vești bune, dragii mei. Hambarul nu se repară, recolta e bogată. Putem face nunta copiilor!